DA Magazín

Protože proto!
Svět v obrazech
DA umírá, ať žije DA!

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
15. listopadu 2011, ročník 3, číslo 11

Obsah:

DA umírá, ať žije DA! 4
Hrun
Jazykový koutek DonaSimona 5
DonSimon
Hezké vzpomínky 6
Tindo
Svět v obrazech 7
Teranell
Shadowrun II 12
Regisek
Studnice nápadů: Relikviář, 1. část 15
Aramir
Protože proto! 16
Pavettka

Listů pád

Falianne

Velmi dlouho jsem se vyhýbala psaní úvodníku, jednou to ale přijít muselo. Jako redaktorská drbna a reportérka jsem k tomu zajisté měla své důvody – teď si přece jen nemůžu domýšlet tolik, kolik mám ve zvyku, dokonce ani nepíšu o něčem, co jsem si zažila! Bohužel jsem si to zavinila sama, takže své obvyklé výmluvy dnes nevyužiji. Totiž, kdybych napsala nějaký článek, mohla bych si ho teď vychválit do nebe. Achjo.

Tak tedy, milý čtenáři, nyní dej dobrý pozor! To, co se ti právě dostalo do zorného pole, je největší literární počin měsíce listopadu a pravděpodobně poslední seriózní DarkAge plátek letošního roku! Ptáš se proč? Protože tímto slibuji, že Vánoční číslo bude tak přeplněné drby uplynulého roku, že Ti z toho celé svátky půjde hlava kolem!

Abychom ti pomohli ukrátit dobu čekání na spásné dny pracovního klidu a další číslo DM, zasypeme tě nyní lístky z našich redakčních stromů. Naše rubriky jsou barevné jako podzimní listí – chybět tedy nebude DarkSide, jazykový koutek, článek od adminů, studnice nápadů (tentokrát od Aramira), dlouho očekávaný rozhovor s Nonsencem a pro milovníky i neznalce her naživo článek o Shadowrunu od našeho nového přispivatele Regiska!

Teď už mi nezbývá, než popřát pěkné počtení a krásné prožití zbytku podzimu.
Za redakci DAily Mirroru, Falianne.

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Angeluss

Teranell

Matob

Falianne

Enefa

Ilustrace na obálce: Teatria
Autoři textů: Aramir, DonSimon, Hrun, Pavettka, Regisek, Teranell, Tindo
Korektury a editace: Teranell
Sazba a grafická úprava: Enefa
Ročník třetí, číslo 11.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 15. 11. 2011.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

DA umírá, ať žije DA!

Předmluva

Jednoho obyčejného srpnového dne mi přišla zpráva od Pavettky. Dozvěděl jsem se, že listopadové číslo Mirroru mě chce. Beze mě nebude tím, čím by bylo se mnou. S tím můžete jedině souhlasit. Přenesu se přes tu část, kdy jsem líně zvažoval, jestli vůbec psát, a tak se rovnou přesunu do bodu, kdy jsem přemýšlel, o čem napíšu. Druhý den jsem se bavil v krčmě s několika uživateli a Dawon náhle pronesl něco ve smyslu „nezdá se vám, že je DA poslední dobou takové mrtvé?“ A najednou jsem měl o téma postaráno.

Můžeme to popřít, ignorovat nebo o tom vést spory, ale jak říká klasik, to je to jediné, co s tím můžeme dělat. Psát o důvodech, proč DA skomírá, je ošemetné. Především z pozice administrátora, protože pro něj se na serveru víceméně pořád něco děje. Někteří z vás jsou se současnou situací možná spokojení, ale jsem si jist, že je mnoho takových, které čas od času napadne totéž, co Dawona. Vykašleme se na důvody, proč tomu tak je. Mysleme si třeba, že problém spočívá v tom, že bude zima. To je jeden z dobrých důvodů, ale určitě ne jediný. Pojďme se raději bavit o tom, co by bylo podle mě dobré s tímto stavem učinit.

Co s tím

Věřím na mnoho starých životních moudrostí. Třeba staré dobré „co si člověk neudělá sám, to nemá.“ Souhlasíte se mnou? V naprosté většině situací to platí. Jsem přesvědčený o tom, že DA potřebuje především lidi, kteří se občas zamyslí a položí si otázku „co bych tak mohl vymyslet pro DA?“ nebo „co můžu udělat pro to, abych změnil tu či onu věc?“ A teď nemluvím o drobných zlepšovácích, které lidi obyčejně píšou na fórum „Patentní úřad.“ Jistě, tyhle zlepšováky většinou zpříjemní bytí nějaké části DA populace, ale nic víc. Nepodnítí uživatele do žádné vyšší aktivity. Nezabaví je. Podle mě potřebujeme jediné - lidi, co vymyslí čas od času něco nového. Anebo aspoň něco, co tu dlouho nebylo. Inovátory.
„Ale od toho tu jsou přece admini,“ zaslechl jsem odněkud z davu.
Pochopitelně. Jsme tu pro vás. Řídíme celý server a máme tedy nejlepší předpoklady prorazit se svým nápadem a zrealizovat ho. Jsme tedy těmi lidmi, kteří by měli přemýšlet o nových nápadech, a nikdo jiný.
Na druhou stranu… doopravdy? Jistě, občas něco vymyslíme, ale admini mají zde na serveru kolikrát i dost jiných starostí, a proto jim na přemítání o nových věcech kolikrát nezbývá moc času. Určitě si toho většina z vás už stačila povšimnout. Já říkám, že nikoho by nemělo brzdit přesvědčení, že to vždy vymyslí někdo za něj nebo že mu to „ti nahoře“ stejně neschválí. Tak to není. A mimochodem, víte, jak krásný pocit je něco vytvořit? Zanechat tu po sobě stopu a zabavit spoustu lidí? Jestli ne, tak je nejvyšší čas, abyste ten pocit už zakusili. A pokud ano, tak si ho dopřejte znovu.

Dříve se například pořádaly různé soutěže. Krásný příklad toho, že DA mnohdy alespoň částečně obživne. Naposledy to byla soutěž o nového administrátora, která je díky své povaze obzvláště dobrým životabudičem. Jindy se pro změnu otevře nějaké téma, o kterém se lidé rádi baví, a to mnohdy třeba po celé týdny. Příkladů by se našlo víc.

Jak na to

Na začátku každého nápadu je inspirace. Přemýšlejte. Jaký bude váš nápad? Můžete vymyslet novou soutěž a klidně se stát jejím moderátorem. Inspirace je dost. Třeba vědomostní soutěže. Chcete být expařem? Vymyslet otázky, kde se bude soutěžit, ať už na fóru nebo chatu. Bude jednorázová nebo pravidelná? A co takhle nějakou literární soutěž? Vždyť je nemusí vymýšlet pouze knihovníci! Anebo soutěž pro vypravěče.
Můžete také založit nějaký klub. Třeba i tajně. Nabírat členy a vymýšlet různé akce. Rychlé šípy, Bratrstvo kočičí pracky, Klub rváčů (nebo hráčů), Klub anonymních alkoholiků, Klub lidí, kterým se udělalo při čtení tohoto článku nevolno apod. Pak můžete nabírat členy a vzájemně se podporovat ve všech možných činnostech tady na DA (třeba při shánění questu nebo prosazování různých změn), vymýšlet různé akce a nevím co ještě.
Třeba vymyslíte nějakou zajímavou hru či bojovku. Domluvíte se s několika lidmi, rozesejete stopy po celém DA (třeba i za pomoci adminů) a necháte ostatní hledat, bádat a plnit různé úkoly.
Inspirujte se tím, co bylo, co jste viděli (na jiném serveru, v televizi).

Když máte dobře rozmyšlenou podobu vašeho nápadu, je dobré si pro svou věc nejdříve získat pár dalších nadšenců, kteří vás už od začátku podpoří. Promluvit si alespoň s jedním adminem také není vůbec ke škodě.
Vím, že je někdy hrozně těžké si tu něco prosadit. Nenechte se odradit prvním odmítnutím (také jedno z životních mouder, známé převážně mezi chlapci). Pokud věříte, že je váš nápad dobrý pro hodně lidí, nevzdávejte to. Bojujte, přesvědčujte, připomínejte se.

Na závěr

Smyslem tohoto článku bylo inspirovat co nejvíce lidí, aby se snažili spoluutvářet DA a vymýšlet různé zábavné akce. Také jsem se s vámi chtěl podělit o své názory.

O své přesvědčení, že když vidím někde chybu, měl bych se nejdříve zeptat, co s ní mohu udělat já. Teprve potom se ptát, co s ní můžou udělat ostatní.
Připadá mi, že je málo oficiálních vypravěčů na zdejší počet hráčů? Proč bych tedy nezkusil se stát oficiálním vypravěčem?
Štve mě, že nemůžu vyhrát v Malé hře, přestože jsem dobrý hráč? Inu, když to není v kvalitě, asi to bude v kvantitě. Podívám se, které questy jsou právě nejaktivnější, a udělám vše proto, abych se do nich dostal (v mezích zákona).
Připadá mi, že do DAily Mirroru píše málo lidí? Tak co kdybych tam napsal já?
Vadí mi, že ten Hrun by toho chtěl po mně moc? Proč nejít a rozbít mu…
no, všechno má své meze, přátelé.

Pokusím se vám jít příkladem a budu věřit, že se ke mně občas někdo přidá s jinými nápady. Snad bude můj pokus o oživení fór „Hráči sobě“ a „Můj vlastní svět“ úspěšný. Po přidání záložky ocenění do uživatelského profilu mám rovněž v plánu trochu rozjet soutěže, kterých bylo v poslední době tak málo. Věřím, že to nejen dodá záložce ocenění větší smysl (o čemž mě přesvědčily především výsledky poslední ankety), ale také na nějaký čas zabavíme určitou skupinu lidí, kteří si rádi zasoutěží. A vzhledem k tomu, že se svým časem musím trochu hospodařit, napadlo mě, že i v tomhle mi můžete pomoci, takže v brzkých dnech očekávejte zbrusu novou soutěž O nejlepší soutěž.

Pokud se mi podařilo alespoň jednu dušičku tímto článkem inspirovat, splnil se mi můj malý sen. A když ne, tak se za čas pokusím znovu a lépe. Přeji všem inovátorům hodně inspirace a málo flint v žitě!

Jazykový koutek DonaSimona

Dnes se pokusím navázat na předchozí díl a naučit vás ještě jednu užitečnou (a přitom jednoduchou) pomůcku, díky které bude váš psaný projev opět o něco kultivovanější.

Vidíš ji? Podej jí to.

Také marně přemýšlíte, proč je v jedné větě použito zájmeno „ji“ a v druhé „jí“? Pokud se v této oblasti necítíte zrovna jisti, zkuste prostě nahradit zájmeno „ji/jí“ zájmenem „tu/té/tou“.

Tam, kde si místo ji/jí můžete říct **tu**, napište **ji**.
Tam, kde si místo ji/jí můžete říct **té/tou**, napište **jí**.

Ti bystřejší z vás jistě poznali, že tato pomůcka slouží k rychlému rozpoznání 4. pádu. To je totiž jediný pád, ve kterém se používá krátký tvar „ji“. Jako bonus vám potom prozradím, že stejnou pomůcku můžete použít i v případě zájmene „ni/ní”. Říkáme proto „*Počkej na ni,*“ (na tu), ale také „*Chci si s ní promluvit,*“ (s tou).

Sami vidíte, jak je to snadné :)

Hezké vzpomínky

Hezké vzpomínky
Otázka: V jakém příběhu vás nejvíce bavilo hrát a jaké na něj máte vzpomínky?

Morghot:

„Je pravdou, že zas tak dlouho, abych mohl velkolepě vyprávět, zde nejsem, což je jeden z důvodů, proč jsem hry opustil zatím jen dvě. Pozastavil bych se ale u těch příběhů, ve kterých jsem doteď.
Už to je přes rok, co jsem přišel na DA, a Nakor byl jeden z prvních, ke komu jsem se dostal do oficiálního questu. Dodnes v něm hraji. Příběh je zasazený do světa R. Feista, kterého mám velmi rád jakožto autora, takže už od počátku jsem se na hru těšil. Příběh mne rovněž baví, jediné, co mne u hry mrzí, je aktivita, která velmi ubírá na celkové kvalitě jinak velmi zábavné hry.
Nedávno jsem se též zapojil do hry k Towniemu. Quest Boj o Ardyon je hezky vymyšlený, vypravěč je dobrý, těším se tedy, co ze hry vznikne.
Poslední, který zmíním, je Jelviteptův poklad od Petwalda, kde mne čekalo milé zapojení do hry v podobě uvěznění. Nyní jsem se připojil k ostatním a kvalitní spoluhráči dodávají hře vždy živější nádech. Do příběhu sice ještě tolik nevidím, ale hra rozhodně stojí za to.
Vcelku musím přiznat, že mám dobré PJe a hra u nich mě baví. Díky za to. :)“

Aglar:

„Pokud mám mluvit v minulém čase, tak jednoznačně Lupinovy „Temné roky“. První quest tady na DA, to je něco jako první láska, a to se nezapomíná. :-) Postava trpasličího kouzelníka Graodlina byla původně psána pro úplně jiný styl hry, ale pozvánka do ofíku se prostě neodmítá, zvlášť pokud jste na DA teprve měsíc a zatím vás nikdo nevzal do hry. Sice dodnes trochu vyčítám Lupinovi, že mne zpočátku nedostatečně zasvětil do svého světa a hry tady na DA, ale byl jsem rychlou náhradou za odpadnuvšího hráče, takže nad tím už dneska přivírám oči. Byl to takový ten styl „hup do vody a plav“, ale naučilo mě to mnohé a jsem za to Lupinovi vděčný. Naskočil jsem do příběhu v jeho závěrečné části, takže děj gradoval a o zábavu bylo postaráno. Poznal jsem zde na DA první přátele a sžil se se zdejším systémem. Graodlin nakonec padl v závěru questu hrdinskou smrtí. Byl to víc než rok parádní hry. Teprve v poslední době jsem schopný připustit, že bych Graodlina opět někde použil.“

Guner:

„Najlepší príbeh, čo som kedy hral, bolo keď som hral za svojho výberčího daní a po celom meste sa začali objavovať duchovia a podobné beštie, s tým že družina sa vlastne nikdy nespojila, iba pobehovala nezávisle v meste a ovplyvňovala situáciu pre ostatných. Mám najradšej questy, kde je všetko prepojené, tak možno aj preto sa mi to tak páčilo :)“

Paul Cezanne – Žena skáče do vody

Svět v obrazech

Ahoj, Nonsenci, tak Tě tu pěkně vítám a zároveň pokládám již tradiční otázku – mohl by ses našim čtenářům trochu představit, ať vědí, s kým mají tentokrát tu čest?
Ahoj, Teranell. Čtenáři mají konečně možnost přečíst si rozhovor s někým „bez statusu a ikonky", jsem vlastně úplně obyčejný uživatel DA :-) Bohužel už nejsem tak aktivní jako dřív, procházím se ulicemi DA méně často, takže si nejsem jistý, jak velké množství čtenářů mě bude znát… Vlastně už se tu poslední dobou neobjevuji skoro vůbec. Jsem dost zaneprázdněný dalšími svými koníčky a věcmi, které dělám rád.

A právě to je jeden z důvodů, proč se DM rozhodl udělat s Tebou rozhovor :-) Přestože patříš k nejstarším (rozuměj nejdříve zaregistrovaným) členům komunity, téměř Tě není vidět, když pomineme Tvé nepravidelné návštěvy megasrazů a občasné publikování nějakého dílka v místní Knihovně. Takže nám prozraď – jak ses dostal na DA, a proč vlastně nick Nonsence?
Všechno to začalo před dávnými časy, kde jinde než na Torchi :-) Tam jsem se seznámil s Kanyapi, Okeyou, Yenn, Perilanem a všemi těmihle starými bardy. Okeya a Yenn mě pravidelně zachraňovali, když jsem se vydával do hlubin světa Torche a s velkou pravidelností nalézal smrt pod meči kostlivců nebo jiných hovad… Všichni víme (všichni, kdo jsme na Torchi byli), co se se serverem dělo, jakým směrem se ubíral. Nebýt tohoto vývoje, možná by DA ani nevzniklo, takže jakkoli můžeme mít na Torch smíšené vzpomínky, myslím, že mu vděčíme za tenhle úžasný server a komunitu, která tady vyrostla.

Dílka v knihovně nebudu komentovat… Snad jen řeknu, že každý z nás má v životě období, kdy má potřebu „vypsat se", anebo má pocit, že jednou bude nejlepším spisovatelem fantasy nebo poesie :-))) Já, když si své výtvory teď zpětně čtu, bych je všecky, snad až na jednu výjimku, smazal :-)))

Nick Nonsence pochází ještě z dob mého blogování. Dřív jsem používal nick Maverick (film Top Gun), ještě v redakci studentského magazínu Saturn (saturn.xf.cz) a potom na bloguje.cz. Proč jsem nick změnil, to už si přesně nepamatuju, ale určitě to bylo něco hrozně podstatného a důležitého ;-)

S tím mazáním jsme na tom podobně :-) Škoda, že si nevzpomeneš, jak to bylo s Tvým nickem. Ale nevadí – mám na Tebe jinou otázku. Vrátím se teď o kus zpátky, ke Tvému prvnímu příspěvku, konkrétně k oněm koníčkům, jež jsi zmiňoval. Které to jsou? Přinejmenším všichni návštěvníci letošního megasrazu už ví, že rád (a dobře) fotíš. Co dalšího nám na sebe můžeš prásknout?
Je fakt, že foťák mám v ruce skoro každý den. Zrcadlovku jsem si koupil v roce 2009 v Holandsku a od té doby nastřílela skoro 30 000 fotek. Většina z nich jsou obyčejné výcvaky a špatné fotky, ale najde se i pár docela slušných obrázků. Až do letoška jsem se „učil" fotit sám. Pročetl jsem desítky článků, nějaké knížky, taky jsem sledoval videa na internetu. Přišlo mi to málo, a tak jsem se přihlásil na školu v Dánsku. Dostal jsem stipendium, takže v současné době (nejméně do Vánoc) jsem na ostrově Fyn, v malé vesnici jménem Ryslinge.

No, a přímo s focením souvisí můj druhý největší koníček, a to je cestování. Za poslední čtyři roky jsem měl možnost navštívit asi tak 14 nebo 15 zemí, všechny v Evropě. Protože jsem teprve letos v dubnu ukončil vysokou školu, mohl jsem cestovat většinou jen v létě, a to je taky důvod mé absence na megasrazech ;-)

Tyto dvě hlavní záliby mi zaberou tolik času a peněz, že mám málokdy čas (a peníze) podniknout ještě něco dalšího. Mám rád i další věci – dobré knížky, dobré víno, kolečkové brusle, baví mě číst si o technologických novinkách a vychytávkách, jako jsou tablety, smartphony a podobné geekoviny. Žádnou z těch chytrých věciček bohužel nevlastním, a to opět z finančních důvodů :-)) Před několika lety jsem dostal možnost psát články a recenzovat foťáky a další elektroniku pro jeden časopis, takže mi občas nějakou novou hračku půjčí zadarmo. Jen mě vždycky mrzí, že ji potom musím vrátit ;-)

Mno, kdybych uměla dělat takové „výcvaky" jako Ty, asi bych zrovna nekvílela žalem :-)) Je vidět, že program máš (alespoň v posledních letech) dosti nabitý. Nemáš i přesto čas od času chuť zapojit se do nějakého dobrodružství a nandat to společně s partou dalších bijců oněm kostlivcům a další havěti? Na jaké questy a osobnosti (ať už jde o spoluhráče nebo PJe) nejraději vzpomínáš a s kým by sis eventuelně chtěl zahrát, kdybys na to měl dostatek času?
Chuť by určitě byla, ale bojím se, že by na mé nespolehlivosti a neschopnosti pravidelně odpovídat ztroskotalo dobrodružství a zkazil bych zábavu ostatním (i když přečíst si, jakým zajímavým způsobem zahynula postava hráče končícího v příběhu, může být docela zábavné:-))

Nejraději vzpomínám samozřejmě na quest, který Pjoval Jon (005. The Old City 1881), hrála tam úžasná parta lidí… A osobnosti? Tak to není ani třeba se ptát, jedna osobnost byla ještě docela nedávno mezi námi… Chybí mi hrozně moc. Pokud bych si mohl ještě někdy zahrát s Perilanem, pak bych zrušil veškerý program, ať by to mělo být cokoli.

Na 005. The Old City 1881 si vzpomínám, v té době na něj všichni pěli chválu. Čím konkrétně byl ale pro tebe onen quest výjimečný, když vynecháme již zmiňovaný kolektiv? A když už jsme u toho, co vlastně v dobrodružstvích vyhledáváš (nebo bys vyhledával, kdybys měl čas)? V Knihovně si od Tebe můžeme přečíst například True Story, které se dost vymyká běžnému žánrovému rámci na DA. Jsi na tom podobně i v případě questů? Čistě ze zvědavosti, kdyby Tě přece jenom někdo chtěl začít lanařit do svojí jeskyně :-)
Do jeskyně by mě celkem zaručeně téměř kdokoli zlanařil na láhev dobrého vína, třeba portského, uzeného lososa nebo krevety ;-) Old City bylo výjimečné

obsazením, skvělým PJem a vypravěči – hráči. Měl jsem pocit, že každá postava je skutečně živá.

Mám rád tajemno, magii, ale i veliké bitvy. Kdyby se to vše dalo do kombinace s technologií, takový magický kyberpunk, asi bych se rozmýšlel. Mám rád knížky Neala Stephensona, takže na něco takového bych se možná dal zlanařit, klasických hobitích a elfích dungeonů už jsem docela syt. Do dnešního dne jsem neviděl všechny díly Pána prstenů. ;-)
Abych si šel dnes zahrát, naživo nebo na DA, musel bych mít jistotu dobrého PJe (ne snad, že bych sám byl kdovíjak dobrý hráč), třeba Yenn, Anděl, Kanyapi nebo Amduir jsou úžasní vypravěči a netýká se to jen DrD :-)

Nechci, aby to vypadalo jako reklama, ale četl jsem nějaké Tvoje věci a taky se mi líbily, takže by i quest s Ter mohl být dobrý :-)

Dobře, píšu si :-) Už podruhé během našeho rozhovoru ses zmínil o knihách, takže další otázka je jasná. Jakou literaturu nejčastěji vyhledáváš? Jsi jako spousta uživatelů DA věrným fanouškem fantasy, nebo rád zabrousíš i do jiných žánrů? Máš oblíbené autory? A co filmy?
Pokaždé, když se vracím z výletu nebo nějaké cesty, s sebou vezu minimálně jednu knihu. Vyhledávám antikvariáty a brouzdám tak dlouho, až mi něco padne do oka. Poslední dobou jsou to čím dál častěji hlavně knihy o cestování, dalekých krajích, cestopisy, ale i cestopisné romány, průvodci a tak.

Dřív jsem vyloženě hltal Pratchetta, Gaimana, Stephensona nebo třeba Kinga, v dětství to byl hlavně Karel May nebo všechny ty Správné pětky, Rychlé šípy a podobné knihy. Na základce a gymplu jsem četl hodně, i dvacet knih měsíčně, potom naši koupili počítač a nastalo období temna :-D

Teď se snažím na knížku najít čas aspoň před spaním, někdy i během dne, když se mi nechce nic dělat. Zrovna teď čtu Kerouaca, objevil jsem On the Road v jednom městě tady v Dánsku, takže to bylo jasné. Na stole mám taky knihu novinových sloupků od Clarksona (Top Gear) a Murakamiho. Sestře se to líbí, tak jsem si řekl, že mu dám šanci.

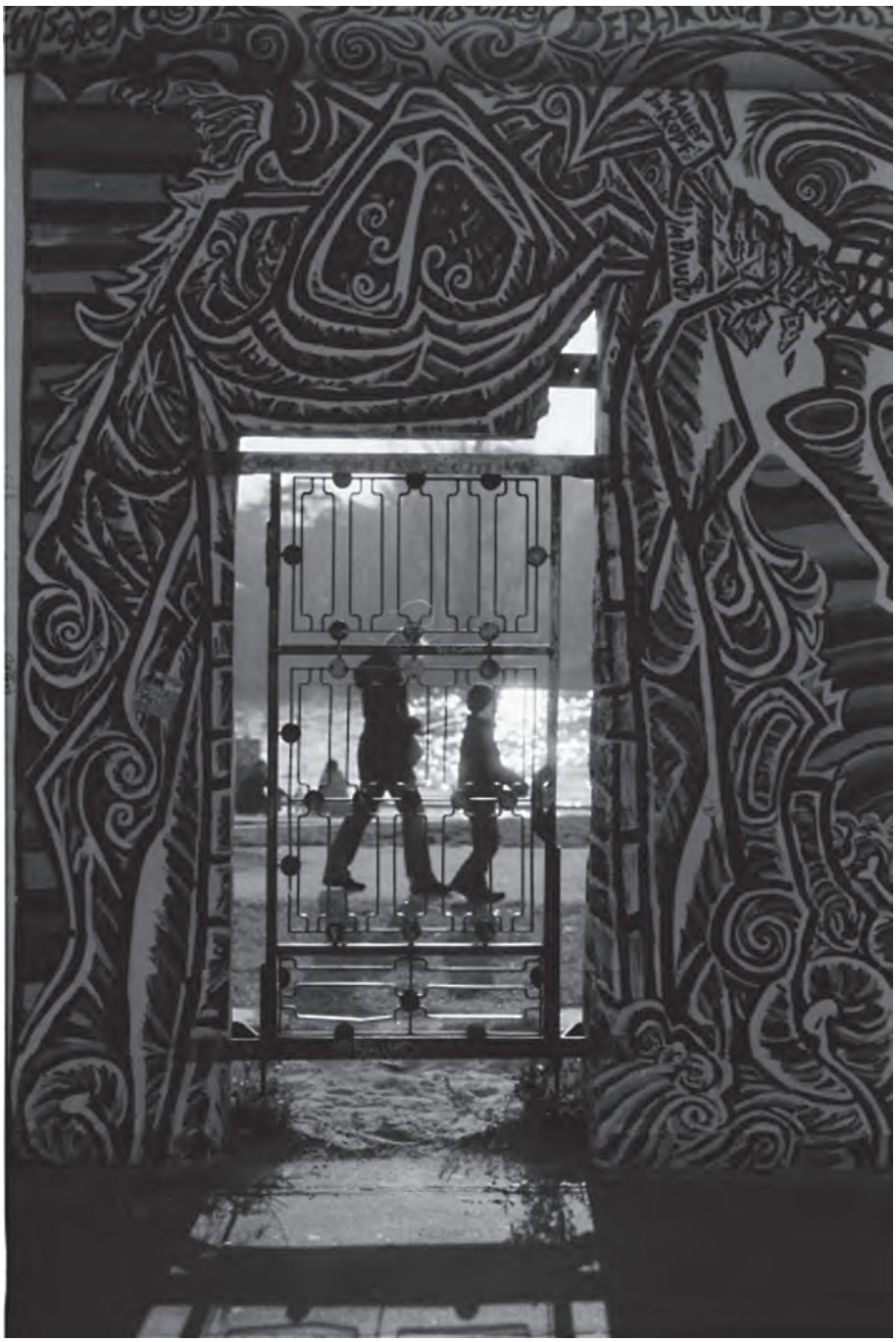
A filmy? No, předevčírem jsem koukal na nějakou estonskou černobílou psychárnu, kterou jsem vůbec nepochopil, včera na novozélandský film o velrybách a dneska na dokument o Africe, takže myslím, že to celkem vystihuje filmy.

Cestování nás opravdu provází na každičkém kroku :-) Zmínil ses, že už jsi navštívil velkou část států Evropy – kam by ses nejraději vrátil a proč? Kdyby Ti někdo nabídnul, že Ti zaplatí měsíční pobyt v jakékoli zemi na světě, kterou by sis vybral?
To je těžké. Miluju Portugalsko, v Lisabonu jsem strávil pět měsíců a dovedu si dost dobře představit, že bych tam žil… tak rok, možná dva ;-) Ale právě teď bych se asi vrátil

na samý jih Španělska, do Tarify, odkud je vidět Marocké pobřeží. Tentokrát bych nastoupil na trajekt a vydal se na druhý břeh, vkročit na africkou půdu. Před třemi roky jsem tu možnost měl a neudělal jsem to, což byla možná chyba a možná ne. Všecko moje cestování spolu nějak souvisí a je provázané. Kdoví, možná kdybych se tehdy rozhodl pro Afriku a ne pro Portugalsko, nikdy bych nejel do Lisabonu a nepoznal všechny ty úžasné lidi tam. Možná bych je potkal v Maroku :-D
Kolik peněz by dělala nabídka pro měsíční pobyt? Dala by se využít pro pobyt na Měsíci? Tohle tajné přání se mi nejspíš nikdy nesplní, ale kdyby mi někdo nabídnul řekněme all inclusive pobyt v nejdražším hotelu na světě, možná bych ty peníze raději využil na půlhodinový let raketoplánem na oběžnou dráhu s pěti minutami ve stavu beztíže. Možná jsi slyšela o společnosti Virgin Galactic… Určitě jejich stránky omrkni, víc neřeknu ;-)

Rozhodnout se jen pro jednu zemi je hrozně těžké. Jednu dobu mě lákalo Thajsko, Nový Zéland, potom Maroko a Mongolsko, teď je to asi hlavně Island. Možností je spousta. Hned po Vánocích plánuju zase se někam vypařit, takže dám vědět, pro kterou zemi jsem se rozhodl ;-)

Někdo vážně chvilku neposedí na jednom místě :-)
Abychom dali zavděk i Drbně, jaký byl Tvůj naprosto nejšílenější zážitek z cest?
Nejšílenější zážitek mě zcela určitě ještě čeká, aspoň v to doufám. Zrovna teď si nemůžu nic takového vybavit, ale mihla se mi před očima vzpomínka na moji první dopravní nehodu. Nejsem si jistý, jestli se jedná o publikovatelný materiál… V Amsterdamu jsem řídil taky dodávku, takové taxi pro hosty. Vyzvedávali jsme je ze stanice metra a zase je tam vozili. Jeden večer, měl jsem před sebou poslední odvoz hostů asi v jednu ráno, se mi dostal do ruky joint o něco dříve, než měl. Těžko říct, jestli na mě mělo jedno potáhnutí vliv, nicméně stalo se, že jsem uprostřed parkoviště, na jedné z posledních stanic metra v okrajové části města

(asi víš, kam tím mířím), nacouval devítimístným tranzitem s tažným zařízením do dveří auta jedné černošky, která stála opodál a bavila se se svými asi osmi silně podnapilými kamarády… Auto stálo neosvětlené uprostřed parkoviště, ne na místě vyhrazeném pro parkování, nicméně tohle tvrzení mi nebylo nic moc platné. Přísahal bych, že když jsem koukal do zrcátka, žádné auto za mnou nebylo… Osm Američanů v tranzitu (pod vlivem kouzelných hub) ztratilo řeč, když se kolem začalo hemžit několik černochů s lahví whisky, s tím, že zavolají policii, a ať se s nimi u toho čekání taky napiju… Láhev jsem odmítnul, telefonát se mi bohužel vymluvit nepodařilo. Po třech hodinách čekání se naštěstí pro mě vůbec nikdo neukázal, a tak se celá nehoda vyřešila vypsáním papírů… Je tohle dost šílená historka? :-)

Řekla bych, že to bude muset stačit :-)
Na závěr už jen zajímavost – nedávno jsem se bavila se svou spolužačkou, která mimo jiné navštěvuje také praktikum fotožurnalistiky, a ta se

mi mezi řečí zmínila, že jsou tam všichni páni fotografové vysocí a nosí dlouhé vlasy stažené do culíku. Hned jsem vysledovala jistou podobnost, ačkoli Ty už jsi svou bujnou hřívu shodil (prásk prásk). Jak si to vysvětluješ? :-))
Jak si vysvětluju to ostříhání nebo případnou podobnost? No, odpověď je úplně jednoduchá… Vysokým vlasatým pánům focení nejde, a proto navštěvují kurzy. Malým a krátkovlasým jde focení samo :-))

Inu, Ty jsi tu fotograf,
asi to víš nejlíp :-))
Děkuji za rozhovor!
Já děkuji :-)

All photos and videos are available for personal (non commercial) use for free. Don´t hesitate to contact me for further information! – adam.kencki@gmail.com
©ADAM KENCKI 2011

Shadowrun

svět na okraji, a přesto ve středu II

Mediální obraz shadowrunnera se značně liší od skutečnosti. Korporační trideo stanice Novatechu se vám bude snažit namluvit svým never-ending-seriálem Carl Combatmage, kde hlavní hrdina v každé scéně drsně hláškuje, uhýbá kulkám a jedna milostná aférka střídá druhou, že shadowrunner je vlastně takový novodobý romantický bojovník, jakýsi druhý Robin Hood, který zlým korporacím (všimněte si, že v celém seriálu nikdy nevystupovala korporace Novatech na té špatné straně) bere a chudým, „obyčejným" lidem dává. Nuže, na tomto místě je potřeba říci, že jak není Santa Claus, tak není takový shadowrunner.
Shadowrunneři mají vlastní pravidla, vlastní pojetí morálky (pokud to slovo ještě znají) a jejich hodnotový žebříček se vymyká normě průměrného Amíka. Jedině snad na střelných zbraních by se shodli. Navíc jsou shadowrunneři sociálně vyčleněnou skupinou i mezi běžnými kriminálními živly. Jedno se jim ale musí nechat (zvláště těm, kteří ve stínech přežili více než rok). Ve svých oborech to jsou specialisté.

Johnny seděl u stolu a zkoumavě si prohlížel skleničku a její obsah. O čistotě skleničky se dalo s úspěchem pochybovat a obsah by rozhodně neobstál ani v rámci mezinárodních standardů pro hrubou destilaci. Obsahem skleničky mohl být klidně i methanol. Johnny proto pro jistotu zapnul své filtrační systémy a vychutnával si chuť nearomatického hydroxylového derivátu uhlovodíku z nejzapadlejší nálevny Everettu, zkombinovanou s pachem špíny, potu a levných cigaret, a pomalu odklepával nohou ubíhající čas.
Po nějaké době přišla osoba, na kterou čekal, a kterou už netrpělivě vyhlížel. Jillian, zkráceně Jill, velmi inteligentní, nezávislá a oprsklá runnerka. Pro úplnost je potřeba dodat, že se jednalo o atraktivní, vysokou slečnu s krátce střiženými kaštanovými vlasy a podmanivým pohledem tmavých očí. Kdysi dávno byla cvičená jako zvláštní agent pro jednu větší korporaci, ale malá náhoda tomu chtěla, že skončila na černé listině své mateřské korpy, venku mimo enklávu, s vypsanou odměnou na svoji hlavu a jen tak mimochodem s pár stovkami tisíců nujenů v kapse, jejichž absence vytáčela celé účetní oddělení, protože čísla na kvartální bilanci jedné menší pobočky najednou nesouhlasila. To mělo za následek prohru ve výběrovém řízení vypsaném metroplexní správou Seattlu (a následkem toho ztrátu asi dvaceti sedmi milionů nujenů), každopádně management ve finále nad celou kauzou mávl rukou a zametl ji pod koberec jako „drobnou nepříjemnost".

Z těch pár stovek tisíc, se kterými Jill začínala, už toho moc nezbylo. Jill o tom vždycky mluvila s notnou dávkou sarkasmu, jako o dvojvéčkovém modelu akciového trhu, který skončil první klesající křivkou. Z mnoha letmo zmíněných náznaků Johnny odvozoval, že se Jillian snažila natolik rozložit riziko ztráty, až jí prostě pár šikovných hackerů vybílilo její účty. Od té doby se musela Jill začít ohánět, aby vydělala na svůj chléb vezdejší. A ohánět se vskutku uměla. Její devizou byla až nebetyčná drzost kombinovaná s letitým tréninkem bojových a střeleckých dovedností, plus skvělá znalost korporátního protokolu. Jak se říká na ulici, „uměla v tom prostě chodit".

„Jedna po půlnoci a tři minuty. Máš tříminutové zpoždění, Jill. To jsi ještě rozměňovala autorádia na nujeny, abys mi měla čím zaplatit útratu?" uvítal Johnny Jillian.

„Skoro. Měla jsem drobnou rozepři s dopravní policií, ale pár ostrých zatáček a styl řízení ‚na kreténa' udělalo své. Auto teď parkuje asi tři bloky odsud. I když touhle dobou už spíš parkovalo…" pronesla Jill se zcela vážnou tváří a pomalu, aby celému procesu dodala falešné důležitosti, si sedla, bradu opřela o spojené hřbety rukou a zpoza obočí se pohledem nevinně-vinné dívky dlouze zadívala na Johnnyho.

„Jo. Z auta už asi odstraňují naši ne-tak--moc-američtí kamarádi poslední zbytky sériových čísel a zcela neužitečných zabezpečovacích systémů. Ale kvůli tomu tady dneska nejsme… Mám na tebe otázku, Jill. Poté, co jsme se vrátili živí a zdraví z posledního runu, který se trošičku protáhl – jak se na tebe tvůj kamarád šíbr tvářil?"

„Popravdě, nic moc. Kecy kolem toho, že jsem de facto celosvětově hledaná a moje hlava zajistí kterýmukoli blbovi titul zaměstnanec roku a kdesi cosi. Jo, a že se nám nepovedlo udržet low profile a že svojí přítomností ohrožuju jeho kšefty a podobný pindy. Ve finále to dopadlo tak, že jsme na rok rozvázali pracovní poměr, takže teď jsem runnerka na volný noze. Co ty? Jak jsi dopadl?"

„Trochu líp než ty. Ban na půl roku, ale bylo mi důrazně doporučeno, abych se během té doby někde zakopal, a to tak, že hezky hluboko. Co mě se týče, já bych si klidně půlroční prázdniny hodil, ovšem účty říkají, že to nepůjde. Po návratu do Seattlu jsem tak švorc, že nemám ani na nutrisoju."

„To mi povídej. Kdyby mi nehelfla jedna přistěhovalecká kámoška, tak fakt nevím. Dluhy, kam se podívám, všem kolem navíc dlužím nějaké ty službičky – tohle není čas pro to, brát si dovolenou."

„Super. Jsem docela rád, že to vidíš podobně. Že v těch sračkách nelítám sám."

„To ti teda dík, Johnny," neodpustila si Jill malou poznámku, konečně se posadila normálně a přestala stajlovat svůj look, protože to Johnny nedokázal patřičně ocenit.

„Super. Trochu jsem přemejšlel a napadlo mě pár věcí. Náš stav dost zavání posledním stupněm před odepsáním. Nebude trvat dlouho a někdo z našich chummers přijde na to, že prachy nesmrdí, a že pomoc vlastnímu kontu je pro něj přednější."

„Jo. To mě napadlo taky. Dovol, abych dokončila tvé myšlenky. Je vidět, že oba myslíme podobným způsobem. Budeme muset provést nějakou akci, která demonstruje, že i když nás už šíbrové radši odstřihávaj ode všeho, my jsme natolik dobří, že se vyplatí s námi počítat i přesto, že jsme v hledáčku všech policejních, federálních, korporačních a dreakload dalších security složek, co jich jen na západním pobřeží je. Takže to bude chtít provést nějakou monster akci. Vzhledem k tomu, že celá věc začala vyšpiněním ze strany Aresu, navrhuju zaměřit se na Ares a fakt hnusně jim to spočítat."
„Jo, dobrá myšlenka. Jen jedna drobnost. Nerad to říkám, ale budeme potřebovat deckera. Někoho, kdo je na tom dost podobně jako my. Žádnou IT primadonu, která je posraná z každýho černýho IC. Někoho, kdo si tímhle runem bude moci taky vykoupit svoje právo žít."
„O jednom takovém bych věděla. Pomáhal nám sehnat ty lístky do California Free State. Říká si ChromeSuit, zkráceně CSko, a vždycky byl dost na hraně, dokonce i na runnerskou komunitu. Můžeme ho zkusit kontaktovat a zjistit, jak by se na to tvářil."
Johnny se nijak dlouho nerozmýšlel, ostatně to ani neměl ve zvyku, a celkem nadšeně souhlasil s Jillianiným návrhem. Nějakou chvíli ještě seděli a dolaďovali detaily. Když bylo všechno ujednáno, zvedli se a odešli. O pár bloků dál našli i jakousi pojízdnou rachotinu, kterou si dočasně vypůjčili. Jill souhlasila, že Johnny může přespávat po nějaký čas v jejím provizorním úkrytu, ale velkou radost z toho neměla. Ve sklepních prostorách, které vyprosila od své kamarádky, mnoho místa nebylo. Nicméně Jill si nestěžovala. Od té doby, co se stala runnerkou, musela s podobnými nekomfortními záležitostmi prostě počítat, nehledě na to, že už musela čelit mnohem horším situacím, než je přespávání na šesti metrech čtverečních s Johnnym. Když usínala v jakémsi polosedu-pololehu, cítila, jak se jí vrací do žil adrenalin a znovu se v ní probouzí lovecké instinkty. Může být sice odepsaná, ale rozhodně není mrtvá. Show must go on…

Neoanarchyst´s Guide

Bioware – biologické modifikace těla. Pomocí genetického inženýrství se recipientovi nahradí stávající tkáň nebo orgán vylepšenou verzí toho samého, vypěstovaného v laboratoři. Bioware bývá slabší než kyberware, ale na druhou stranu jde o metodu mnohem „přátelštější" vůči tělu. Mezi oblíbené biowarové úpravy patří například vylepšená produkce inzulinu, kontrola melaninu (umožňuje změnu barvy vlasů), adrenalinová pumpa, cerebrální posilovač, popřípadě editor bolesti. Bioware je velice drahý a ve specializovaných laboratořích se „šije" zákazníkovi na míru. Zvláštní sekcí biowaru je tzv. geneware, ale o tom jindy.

Filtrační systémy – oblíbený kyberware všech alkoholiků a paranoidních politiků obávajících se otravy z jídla. Funguje na stejné bázi jako umělá ledvina. Levnější verze vypadají jenom jako membrána do bojleru a hrozí u nich otrava krve.

IC – Intrusion Countermeasures (opatření proti vniknutí). Programy, které chrání data v databankách, kontrolují uživatele a vůbec sledují veškerou aktivitu v matrixových uzlech. Na hrozby ze strany deckerů odpovídají různě; od zablokování části databáze, přes zablokování celého uzlu, až po napadení vetřelce, což může vést i ke smrti hackera. Matrixu se budou podrobněji věnovat některé následující kapitoly.

Indiánov – Indiánský stát. Hanlivé označení pro státy, které se odtrhly od USA a Kanady a vybojovaly si samostatnost, viz mapa Severní Ameriky 2072.

Kyberware – kybernetické modifikace těla. Mezi kybernetické modifikace patří „již staletí notoricky známé" záležitosti typu prsní implantáty, endoprotézy, umělé zuby, popřípadě zlaté destičky po trepanaci lebky. Moderní technologie spojené s medicínou k tomuto všemu přidaly i umělé oči, neurální posilovače, umělé svaly (již žádné posilovací stroje, vaši postavu vám bude závidět i Eddy Ellwood – pětinásobný vítěz Mr. Universe Pro), plnohodnotně fungující kyberkončetiny, které je možné dokonce upravit na prorážení zdí, nebo do nich zabudovat brokovnici. S kyberwarem se objevila i otázka, kde končí „člověk" a začíná „stroj".

Nujen // Nuyen – „nový yenn". Celosvětově používané platidlo. Má podobnou váhu, jakou měl dolar v osmdesátých letech 20. století. Mnohé státy mají stále ještě vlastní „národní" měnu, například Aztlan, každopádně ve světě shadowrunu se všechno pro zjednodušení přepočítává právě na nuyeny. Mimochodem, Euro ve světě shadowrunu stále existuje, akorát Evropská Unie ne.

Seattle – megapole na západním pobřeží Severní Ameriky. Ve světě shadowrunu se jedná o poslední spojení UCAS (United Canado-American States) s Pacifikem, neboť kolem Seattlu se rozkládají všelijaké samostatné „indiánovy", které si vybojovaly nezávislost.

UCAS – ve světě shadowrunu již neexistují Spojené státy. Po válkách s indiány a prosazení nezávislosti se Spojené státy fakticky rozpadly. Jejich pokračovatelem se stal právě státní útvar UCAS. Od UCASu se později ještě oddělily bývalé státy Konfederace a v duchu jižanské tradice se pojmenovaly Confederated American States (CAS), viz mapa Severní Ameriky 2072.

Studnice nápadů: Relikviář, část I

Pijanův měchýř

Měchýř patřil jednomu alchymistovi, který velice rád a velice často popíjel pivo a jiné lahodné alkoholické nápoje. Ovšem k smrti nesnášel to, že po každém druhém pivu musí chodit na malou. Uprosil tedy sféry, aby mu s tímto problémem pomohly. Netřeba dodávat, že alchymista zemřel na otravu alkoholem.
Díky zásahu sfér se do měchýře vejde velký objem tekutin, aniž by se zvětšila jeho velikost či hmotnost. Tento měchýř může posoužit dobrodruhům jako vak na vodu či jinou tekutinu.

Kostěný kyrys

Bájný krollí bojovník se vrhal do bitvy vždy obnažený do půli těla a kosti jeho hrudníku byly mnohokrát zpřeráženy a zlámány. Šamani jeho kmene dokázali zranění vždy vyléčit, a co víc, neustálým srůstáním žebra a kosti získávaly na tvrdosti a pevnosti. Po čase tak nedokázal žádný protivník rozdrtit krollovu hruď a ten ji dokonce schválně vystavoval ranám nepřátel.
Kostěný hrudní koš lze použít jako brnění. Jeho kosti jsou opravdu velice pevné a dávají velký bonus proti drtivým zbraním. Kyrys má však jednu slabinu, a tou je třetí levé žebro – do tohoto místa kroll nikdy nebyl zasažen a proto je žebro velice křehké…

Strašpytlovo srdce

Říká se, že ten, kdo má statečné srdce, se nebojí ničeho. Jenže jsou i tací, kteří se bojí i vlastního stínu. Jedním takovým byl i chlapec, který měl velice bujnou fantazii a bál se opravdu všeho. Dokázalo ho vyděsit opravdu kdeco – ve stínech viděl temné přízraky, ve skříni slyšel kvílet bubáky. A tak není divu, že chlapec jednoho dne zemřel strachem.
V přítomnosti strašpytlova srdce se zhmotňují strachy osob v jeho blízkosti.

Poslední výdech

Není to relikvie v tom pravém slova smyslu. Jedná se o poslední výdech tonoucího, který se podařilo uchovat vodníkovi v kouzelném hrníčku. Byl to vlastně nezdařený vodníkův pokus polapit duši utonulého. Místo duše polapil jen poslední jeho výdech.
Ten, kdo poslední výdech inhaluje, dokáže dýchat pod vodou.

Špiclovo ucho

Tohle neobvykle velké špičaté ucho patřilo elfímu špionovi. Tento tajný agent měl velice citlivý sluch a poslouchání cizích rozhovorů bylo jeho specialitou.
Pomocí špiclova ucha lze zbystřit sluch i na velké vzdálenosti, popřípadě jej přiložit na stěnu a naslouchat tak skrze zeď.

Mlsný jazyk

Tento jazyk patřil královskému ochutnavači. Jeho povolání spočívalo v tom, že ochutnával pokrmy a nápoje dříve, než byly servírovány králi. Posuzoval jejich kvalitu a také ověřoval to, zda nejsou otrávené. A právě jedno takové otrávené víno se mu stalo osudným.
Jazyk dokáže detekovat zkaženou či otrávenou potravinu - když s nějakou takovou přijde do kontaktu, zkroutí se a zezelená.

Protože proto!

Jsou věty a slova, co tě zaručeně uzemní, a jedním z těch výkřiků je „protože proto!“. Ostatně, ještě aby ne, co na to asi tak můžeš říct? „No, tak teda jo...“ a nechat to být. Nebo se snažit dál něco řešit a udělat ze sebe ňoumu, který nechápe vnitřní logiku myšlenkových pochodů svého „vyspělého“ soka. Samozřejmě, najdou se i tací, kteří tě i v opačném případě budou považovat za hňupa, který nemá svůj vlastní názor. Nepomůžeš si.

DarkSide si povšimla tendence hovorů na DarkAge, které nebezpečně inklinují k tomuto směšnému modelu. A jak už to tak s DS bývá, rozhodla se bojovat za poslední ostrůvky smysluplnosti!

Tomu důležitému sprostému slůvku se říká „argumentace“. Krollí univerzita na dracidoupe.cz to ještě obohatila o výraz „pádný argument“, což je de facto těžký kyj, ale na ten teď právě nemyslím. Takže, argumentace je v podání Wikipedie toto:

„*Argumentace je přesvědčování na základě uvádění důvodů, které mají vést k přijetí toho, co je předkládáno. Argumentace může vycházet z různých hledisek. Věcná argumentace může vycházet například z pozorování a zkušeností* (*vlastních i cizích poznatků a vjemů*), *analýzy, syntézy a porovnávání informací, posuzování zdrojů* (*odvolávka na autoritu většiny, tradici nebo uznávaného znalce, zpochybňování kvalifikovanosti či věrohodnosti zdroje informace*). *Vytváření a vnímání argumentace je ovlivněno i vědomým a podvědomým reflektováním osobních zájmů a meziosobních vztahů, zvažování argumentace má nejen racionální stránku, ale hrají v něm roli i kulturně-sociální rámec, předporozumění a předsudky, mimoracionální hlediska* (*například emoce*), *schopnosti, návyky a struktura myšlení jednotlivců atd.*“

Myslím, že DA už zvládá tu část s mimoracionálním hledisky. Což je výborné, máme na čem stavět! Bohužel, v takovém případě se pak bavíme jen o tzv. sporu a ten nám Wikipedie definuje takto:

„*Spor je rozhovor nebo jiná forma komunikace, při kterém jednotlivé strany zjistí, že se objevily rozpory, které nedokáží vyřešit ke své vzájemné spokojenosti. Spor je fáze konfliktu, ve které strany konfliktu zjistí, že nejsou schopny záležitost vyřešit samy. Obvykle se v této fázi vzájemné vztahy výrazně zhorší a jednotlivé strany přerušují vzájemnou komunikaci. Vztahy lze zlepšit až po té, co se najde takové řešení, které uspokojuje obě znesvářené strany.*“

Rozhodně jsme se také naučili používat termíny „spam“, „OT (Off Topic)“ nebo „FW (Flame War)“, popřípadě hezky česky „jděte si s těmi hádkami…“. Jenže argumentace v první chvíli není spor a spor také nemusí sáhnout

k argumentaci. Dobrá argumentace rozšiřuje obzory a může mít za následek i to, že změníš názor. Proč ne. Proto je umění správné a trefné argumentace velmi důležité. Naneštěstí i hloupá argumentace zůstává argumentací.

Dalším nešvarem, který přispívá k všeobecnému znechucení, je zapojení se do diskuze po přečtení posledních dvou až tří příspěvků, což většinou vede k cyklickému opakování argumentů. To je taky na pytel. Návrh proto musí být dokonalý, protože ten např. na Patentním úřadě nezapadne. Jakékoliv dovětky na PostPatentním úřadě jsou v zásadě předem odsouzeny k zániku.

Co tím tedy chtěla DarkSide vlastně připomenout?
DEJ MOZKU ŠANCI!
Nenech se strhnout vášněmi, anti-vášněmi a dalšími typy emocí.

Zkus se na věc podívat z ptačí perspektivy a zodpovědět si nejen otázku „co to dá mně?“, ale také „co to může dát ostatním?“. Nezapomeň zvážit i to, zda už jsi to někde neviděl. Proč se neinspirovat něčím, co funguje, popřípadě připomenout konkrétní případ, kdy ten samý systém zkrátka nefungoval? Pokrok jde dopředu, všechno se mění pod rukama, názory se vyvíjejí. Neexistuje člověk bez názoru, ty přeci máš svůj názor, ne? A nejspíš ho nemáš proto, že venku prší, nebo že svítí sluníčko. Nezrodil ses asi ani z mořské pěny jako Afrodita.

Pokud jdeš ke kořenům, můžeš si názor obhájit alespoň sám pro sebe. Pokud zjistíš, že to je jen proto, že toho člověka máš rád a víš, že to myslí dobře, tak se do argumentace nepouštěj. Prostě mu dej „+“ a nech jednat ostatní. Jestli ale dojdeš k tomu, že jsi to zkusil a nefungovalo to, že jsi do toho dal víc energie, než ti to přineslo, argumentuj! Zapoj se do diskuze, přečti si VŠE, co padlo k danému tématu. Vyzdvihni názory toho, shoď názory onoho a přidej navrch vlastní várku argumentů!

Jestli nechápeš celou diskuzi, tak hlavně nepiš „jděte se hádat jinam“, ty duše se totiž možná nehádají, ale hledají tu správnou formu dané podoby. Pokud ti přijde, že už to všechno někdy padlo, tak sepiš souhrn předchozí debaty a poukaž tím na to, že ostatní už na tom OPRAVDU nevymyslí nic nového.

Každému záleží na něčem jiném, každý svět vnímá trošku jinak, ale DarkAge není svět (omlouvám se všem, kterým jsem právě zničila iluzi). DarkAge je komunitní servršer. Když se budeme nenávidět, nebudeme chápat kořeny našich rozhodnutí a rozumět si navzájem, sotva to tu bude lepší.